

Sygn. akt I C 1040/17 upr

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 lutego 2018 r.

Sąd Rejonowy w Piszcu I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Magdalena Łukaszewicz
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Anita Topa

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 20 lutego 2018 r.

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego we W.
przeciwko A. O.

o zapłatę

o r z e k a :

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 1040/17 upr

UZASADNIENIE

(...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W. wytoczył powództwo przeciwko A. O. o zapłatę kwoty 739,56 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 13 lipca 2017 roku do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że w dniu 11 kwietnia 2012 roku pomiędzy pozwanym a (...) Spółką Akcyjną zawarta została umowa pożyczki o numerze (...), na podstawie której pozwany otrzymał określoną w umowie kwotę pieniężną, jednocześnie zobowiązał się do jej zwrotu na warunkach określonych w tejże umowie. Pozwany nie wywiązał się ze swojego zobowiązania, wobec czego kwota należności głównej stała się wymagalna wraz z kwotą odsetek. Wierzyciel pierwotny wezwał pozwanego do zapłaty informując go jednocześnie, że w przypadku niewypełnienia obowiązków określonych w treści wezwania, wierzytelność zostanie przelana na rzecz Prokury Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego. Zakreślony pozwanemu termin upłynął bezskutecznie. Wobec tego w dniu 21 grudnia 2016 roku pomiędzy (...) S.A. a (...) Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym we W. zawarta została umowa przelewu wierzytelności, w tym przedmiotowej wierzytelności względem pozwanego, czego dowodem jest wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji.

Powód podniósł nadto, że dowodem istnienia oraz obowiązku spełnienia świadczenia ciążącego na stronie pozwanej jest wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr (...) z 13 lipca 2017 roku podpisany przez osobę upoważnioną do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych funduszu i opatrzony pieczęcią towarzystwa zarządzającego funduszem sekurytyzacyjnym. Po zawarciu umowy cesji powód wielokrotnie podjął próby kontaktu z pozwanym, również kontaktu telefonicznego, celem polubownego rozwiązania

sporu. Skierował także do pozwanego wezwanie do zapłaty z 22 maja 2017 roku, w którym przedstawił dogodne dla pozwanego warunki spłaty należności. Jednakże powyższe starania okazały się bezskuteczne. Nie doszło do zawarcia ugody ani do uregulowania zadłużenia przez pozwanego.

Powód wskazał, że na kwotę dochodzoną pozwem składają się:

-należność główna w wysokości 548,52 złotych,

- skapitalizowane odsetki w wysokości 191,04 złotych, na które składają się odsetki wierzyciela pierwotnego naliczone zgodnie z postanowieniami umowy odpowiednio od niezapłaconej należności głównej oraz odsetki ustawowe za opóźnienie naliczone przez powoda po dniu cesji wierzytelności do dnia poprzedzającego złożenie pozwu.

Pozwany A. O. wniósł o oddalenie powództwa. Zakwestionował istnienie przedmiotowego roszczenia tak co do zasady, jak i wysokości. Nadto podniósł zarzut przedawnienia roszczenia.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Żądania powoda nie można było uznać za zasadne.

Powód nie dowiódł istnienia wierzytelności żądanej w pozwie.

Zgodnie z treścią art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Tak więc w niniejszej sprawie na powódce spoczywał obowiązek udowodnienia faktów uzasadniających jej roszczenie, a ponadto w myśl art. 232 kpc ciążył na niej obowiązek wskazywania dowodów, z których wywodziła skutki prawne.

Należy podkreślić, iż do zamknięcia rozprawy powód, zastąpiony przez profesjonalnego pełnomocnika, na potwierdzenie zasadności swojego roszczenia przedłożył jedynie umowę przelewu wierzytelności z 21 grudnia 2016 roku wraz z wyciągiem z elektronicznego załącznika do tejże umowy oraz wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr (...)z 13 lipca 2017 roku. W prawdzie w dokumentach tych widnieje kwota należności głównej analogiczna do tej dochodzonej niniejszym pozwem, jednakże wobec kwestionowania roszczenia przez pozwanego dokumenty te uznać należy za niewystarczające.

Powód nie przedłożył powołanej w pozwie umowy pożyczki. Nie przedłożył również żadnych dokumentów, które potwierdzałyby, że przedmiotowa umowa pożyczki została skutecznie wypowiedziana i w konsekwencji, że wynikające z niej roszczenie stało się wymagalne. Brak jest też jakichkolwiek dowodów na podjęcie wobec pozwanego działań windykacyjnych przed złożeniem pozwu. Powód przedłożył pismo z 22 maja 2017 roku „zachęcające do kontaktu telefonicznego i ustalenia dogodnych warunków spłaty zadłużenia” (k. 23), jednakże nie przedłożył dowodu nadania ani zwrotnego potwierdzenia odbioru tej korespondencji przez pozwanego.

Brak wskazanych dowodów uniemożliwia poczynienie przez Sąd ustaleń co do treści ewentualnej umowy zawartej przez pozwanego, ustalenia daty początkowej odsetek, wysokości odsetek oraz charakteru roszczeń i ich wymagalności.

W konsekwencji powyższego przedłożony przez powoda wyciąg z ksiąg rachunkowych (k. 13) nie może stanowić wystarczającego dowodu uzasadniającego uwzględnienie żądania pozwu w niniejszej sprawie, szczególnie w sytuacji kwestionowania istnienia długu przez stronę pozwaną. Wyciąg z ksiąg rachunkowych na gruncie postępowania cywilnego stanowi jedynie dokument prywatny, a jako dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c. jest dowodem wyłącznie na to, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w jego treści i podlega ocenie na równi z pozostałymi dowodami. Na podstawie tego dokumentu nie można sformułować domniemania, że stwierdzone w nim okoliczności są zgodne z rzeczywistym stanem rzeczy. Z uwagi na to, fakt zadłużenia pozwanego, jego tytuł, wysokość i wymagalność, winny zostać wykazane za pomocą innych dowodów, a tych w niniejszej sprawie brak.

Odnosnie inicjatywy dowodowej Sąd Rejonowy w Pieszku w pełni podziela utarte orzecznictwo Sądu Najwyższego wyrażające się w tezie: „Rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.).” (vide wyrok SN z 17 XII 1996r., I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76; podobnie również wyrok sądu apelacyjnego w Białymstoku z 21 X 2003 r., I A Ca 516/03, OSP 2004/9/118; wyrok SN z 7 X 1998r., II UKN 244/98, OSNP 1999/20/662).

W tym stanie rzeczy, uznając, iż powód nie dowiódł swojego roszczenia, Sąd powództwo oddalił.